



כתר שם טוב

גליון שבועי בענין דרכי השגה ודביקות, יהודים ועליות, בדרך הכעש"ט הקדוש

שע"י חכמי ורבני ישיבת "כתר שם טוב" בראשות מו"ר שליט"א | ירושלים < בית שמש > מודיעין עילית < ביתר | גליון יד | פרשת מצורע תשפ"ד

פנימיות "פסח מצה ומרור"

"מי ששני המדות בידו, אין למעלה ממנו, דהיינו שסומך על אבותיו הקדמונים בחזק, וגם כן באה לו על ידי שחקר בעצמו, זו היא אמונה שלימה וטובה, ולזה אנו אומרים אלקינו ואלקי אבותינו."

כמר שם טוב, אות רו

הגדרת לחם עוני

הטעם שהאדם אינו מסוגל לראות את עצמו כיחיד, הוא משום שהוא חי רק עם ה'סביב' ולא עם הנקודה עצמה. הוא לא מחשיב את עצמו, הוא מרגיש שאין לו שום ערך וחשיבות מצד עצמו רק אם הוא עושה ועסוק כל היום, ולכן עושה רק מה שמקובל אצל חבריו כדבר חשוב וחי בהצגה כל היום, לומד מה כולם לומדים וחושב איך שכולם חושבים בלי לעצור ולהתחיל לחשוב על העולם אדעתא דנפשיהו.

וכתב המהר"ל¹ שלכן נקראת המצה 'לחם עוני', כי 'מצה עשירה' יש לה חשיבות משום המתקנות שלה, אבל לחם עוני אין בו אלא עצמיותו בלבד שהיא עצם הקמח והמים, וזהו חירות אמיתי שאין העבד כפוף ומשועבד אל האדון אלא יש בו חשיבות מצד עצמו.

מהות האמונה

זו היא דרגת האמונה שנוגדת בליל הפסח. כי 'אמונה' פירושה אימון, כי כאשר שני בני אדם מתעסקים בדבר אחד, יודע כל אחד שהשני אינו עושה כאן חסד אלא רוצה להפיק תועלת מהדבר, ואין כאן חיבור אמיתי בין השנים, אלא יש כאן אהבה התלויה בדבר, ואפילו תלמיד הדבוק אל הרב, יש לו איזהו תועלת מדיבורי הרב או מהשראתו וכיוצא².

יש רק אחד שבאמת רוצה את האדם עצמו, זהו ה', שקשור אל עצמיות אביו ולא אל הגילויים שלו.

ההבדל בין גלות לגאולה

הגלות הגדולה ביותר היא שהאדם תפוס ואחוז בתוך הגבולות והצמצומים שהעמיד לעצמו במשך השנים, שפסח נראה כך, ושבועות נראה כך, ויש לו ציור בשכלו איך נראה כל דבר, ואינו נותן לנפשו דרוור וחירות לעמוד על הדברים אדעתא דנפשיהו.

נתאר לעצמינו שאין חיוב לעשות זכר ליציאת מצרים, האם היה האדם מתעורר מעצמו לעשות זכר לדבר, או שמא נגרר אחר מרוצת הזמן ולא היה מעלה בדעתו כלל להתנער מהרגילות ולעשות איזה פעולה כי הוא שבוי בדפוסים שלו שהוא רגיל אליהם.

הגאולה היא, שהאדם מתחיל לעשות פעולה אדעתא דנפשיהו. לא בגלל שכולם עושים³. 'בעבור זה עשה ה' לי בצאתי מצרים', ומכאן דרשו חז"ל שחייב אדם לראות את עצמו כי הוא יצא ממצרים, כאילו רק הוא יצא, כאילו רק הוא עורך את ליל הסדר. הגם שפסח נאכל בחבורה, בכל זאת בתוך החבורה צריך להיות כמו יחיד בעולם, כדאיתא בגמ' (תענית י.) מאן יחידים, רבנן. הילכך צריך להתנער מהאבק של הרגילות ולהתחיל לחשוב ולעשות מתוך דעת עצמו.

וזהו איסור החמץ - שהוא תוצאה של עיסה שמשאירים אותה לתפוח מעצמה, בלי להתעסק בה ברציפות. ואז נאחז בה העיפוש ומכך נוצר החמיצות והשאור. ואילו מצה היא תוצאה של התעסקות בלי הפסק, בלי לתת לרגילות להכנס לתוך העיסה.

אמונה מצד עצמו ומצד אבותיו

בפסח מצינו שמצד אחד צריך לשאול, וכל מצות סיפור יציאת מצרים היא בדרך של שאלה ותשובה, ועד כדי כך, שגם מי שאינו יודע לשאול פותחין לו ומרגילין אותו לשאול, והיינו שאסור לקבל הכל כמובן מאליו אלא צריך לשאול ולדרוש מדוע ולמה, ומצד שני מצינו שמרבים בחומרות ומנהגים מבית אבא, גם בדברים שאין להם טעם מפורש.

כי בפסח נולד לכל אחד אמונה עבור כל השנה, והאמונה מיוסדת על שני חלקים כנזכר בדברי הבעש"ט על 'אלקינו ואלקי אבותינו', שמצד אחד יש לכל אחד קשר פרטי אל הקב"ה לפי תכונותיו, מי שנוטה לחסד מביט על הקב"ה כבעל חסד ומתפעל מגדולתו ית', ומי שנוטה לגבורה מביט על הקב"ה כבעל גבורה ומתפעל מיראתו ית', כמו אברהם ויצחק ויעקב, שכל אחד עבד את הקב"ה כפי מידתו⁴, ועל כך אומרים 'אלהי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב' שאין כאן חלילה כמה אלוקות, אלא שמכיון שהקב"ה אין סוף שפירושו שהוא שלם בתכלית השלימות והוא כולל הכל, לכן נעלמים בו כל הספירות, ועל כך אומרים 'אלקינו' היינו האלקים הפרטי שלי. ומצד שני צריך תמיד לאחוז במידת 'אלקי אבותינו' ולהאמין בהקב"ה בלי הבנה והשגה, אלא באמונה פשוטה שיש בורא בעולם כפי שקיבלנו מאבותינו ואבות אבותינו עד למעמד קבלת התורה שאז נגלה הקב"ה בחוש לעיני כל העולם.

¹ צמחות עיסה וזוהי היא לחם עוני, ואם יש בו שאור או חמץ טעם השאור והחמץ הוא נוסף על עצם העיסה, וזה הוא יותר עשיר מן מצה עשירה כי מצה עשירה בשביל שיש בה משקה זה עשירות שלה, ואמנם עיסה שיש בה שאור או חמץ יצאה יותר מענין מצה שיש בגוף העיסה חמץ ולכן המצה היא לחם עוני, ואולי יקשה לך מה ענין העניות אל החירות והלא שני הפכים הם החירות והעניות. הלא דבר זה אין קשיא כי העניות בעצמו הוראה על הגאולה שאין ענין הגאולה רק שיוצא ואין לו שום צירוף אל זולתו, לא כמו העבד שאינו עומד בעצמו ויש לו צירוף אל זולתו הוא האדון, לכך הדבר שיש בו עשירות אינו עומד בעצמו רק יש לו צירוף אל קנינו ואין בזה גאולה, אבל הדבר שיש בו עניות ואין לו קנין רק עומד בעצמו שייך בו גאולה.

² אבל יש דרגה של משה עבד ה', שהעיד עליו הקב"ה ילא כן עבדי משה, בכל ביתי נאמן הוא.

במדת היראה, ומכח זהירותו הכיר והשיג ה' יתברך בעצמו, לבד ממה שהיה לו בקבלה מאביו.

³ ראה דגל מחנה אפרים (פר' צו): וזהו תמימת החכם דמה החוקים וכי אשר צוה ה' אתכם ואם לא הייתם מצוים לא הייתם עושים, הלא מי שיש לו מוח בקדקדו בין שזהו ממש החיות של הכלל והפרט.

⁴ ראה גבורות השם למהר"ל (פרק נא): ואם לחם עוני נקרא על שם שמאכילין אותו העני למה אמרה התורה תאכל עליו מצות לחם עוני שמאכילין אותו לעניים כי בחפזון יצאת, ולמה קרא אותו בשם עוני דאין ענין עניות במקום עשירות הגאולה. אמנם פ"י הדבר כי המצה נקרא לחם עוני הפך מצה עשירה, שכאשר יש בה שמן ודבש נקראת עשירה כי הדבר הזה מעשיר הלחם, וזה כי העני שאין לו אלא עצמו ואין לו ממון רק עצמו וגופו. והמצה גם כן כאשר אין בה רק עצם העיסה שעצמות העיסה הוא המים והקמח וזהו

⁵ כדאיתא מהמגיד ממעזריטש (מגיד דבריו ליעקב): אברהם נתפקחה עינו וראה בשכלו עולם האהבה של הבורא ית', וכן יצחק ויעקב. כל אחד לפי מדתו ראה בשכלו מדות הבורא ית'.

והנה יעקב ראה בעין השכל שמן ההכרח שיש בהנהגת העולם מדה הממוצעת והמכריע בין חסד וגבורה, שאילו לא כן לא היה העולם מתקיים אם היה נוטה לאחד משני קצוות הנ"ל, לכן התדבק במדת התפארת, שהוא רחמים המכריע בין חסד וגבורה, ומתוך זאת המדה הכיר והשיג יותר מאבותיו.

וראה לקוטים יקרים (אות קכ"ט): והנה יצחק הגם שקיבל ולמד מאברהם אביו שיש אלוהי בעולם, עם כל זה רצה לידע להשיג מעצמו ידיעת הבורא, כמו שאמר הכתוב (דברי הימים"א כח, ט) דע את אלהי אביך, ולא שיהיה אצלו בקבלה לבד, מצות אנשים מלומדה, ולכן התדבק את עצמו

"מעלין בקדש"

סידרת שיעורים בהירים בספח "ק" מסילת ישרים" בדרך פנימיות
ערך ע"פ ספרי מו"ר שליט"א

מעובד לבני הישיבות

שער 'קומת היסוד'

'תורה מביאה לידי זהירות'

השפעת ספירת היסוד 'מלמעלה למטה'

מידת היסוד היא הספירה האחרונה מכל מנין ט' הספירות המשפיעות - ומהותה ועניינה הוא 'כח ההתקשרות'.

וביאור הדבר - שהבריאה כצורתה אינה יכולה לקבל השפעה מן הספירות העליונות שבעולם האצילות, מחמת שכחה של כל ספירה הוא עצום רוב, ואם יושפע האור העליון שבספירות הללו לעולם התחתון, אזי תבטל כל מציאות הבריאה הגשמית. ולכן הוא שנתחדש כח זה של ספירת היסוד, שבו יהיה נעשה החיבור והדביקות - בין כל אורות הספירות העליונות, לקשרם ולהפכם להיות כמקשה אחת, ולהשפיע במידה זו שפע כלול ומחדש לתחתונים. ובכח התקשרות זו שיש ב'ספירת היסוד' - יכול הוא להתאחד עם ספירת המלכות, שתהיה היא כלי קיבול הבטל אליו, לגלות את שפע היסוד מן הכח לפועל - ובכך יהיו מתאחדים ומתקשרים ב' הדברים הללו, על אף שהם חלוקים במהותם, והיו לאחדים.

והדרך, שבה יצר הקב"ה את הספירה של מידת היסוד, הוא מכח התענוג והחשק שיש להשי"ת מבראיו העובדים לפניו. וזו היא המהות של ספירת היסוד - שהיא דרך של דביקות והתקשרות עם הברואים מחמת התענוג והחשק.

'ספירת היסוד' נקראת בשם הוי"ו בניקודו י'ו ה'ו י'ו ה'ו ששם זה הוא מורה על התחברות ודביקות עם הזולת, ולכן יש בו כפילות במילוי האותיות שבו.

השפעת ספירת היסוד 'מלמטה למעלה'

'ספירת היסוד' שנחקה במידותיו של האדם, זוהי מידה ששייכת בעיקר ב'קומת הרוח' של האדם, ויש בכחה להשפיע על כל התנהלות והתנהגות של האדם במעשיו הגשמיים. ומהותה של מידה זו היא - שהוטבעה באדם תשוקה להיות דבוק ומקושר בקשר עז כל ינתק עם דבר עליון ומרום, ולאורו ליסע ולילך כל היום.

ואכן, עיקרה של מידה זו טהורה היא - וחצובה היא ממקור קדוש של ספירת היסוד. אולם גדול הוא כח הקליפות, וזה דרכם כסל למו, שטורחים הם לבנות לאדם לבוש טמא וחציצה גסה על ניצוץ קדוש זה, על ידי שגורמים הם לאדם להתדבק ולהתקשר לתאוות הגוף, עד כדי שלא יהיה יכול האדם כמעט רגע קט לפרוש מהם ח"ו - וזה כדוגמת תאוות האכילה, תאוות הממון והכבוד, והעולה על כולנה תאוות פגמי הקדושה - ולכן קרוי פגם הקדושה כ'פגם היסוד', מכיון שזוהי פגימה במהותה של 'קומת ספירת היסוד', שהאדם פועל בכחה ח"ו לרעה ולחורבן.

אמנם, נקודת העבודה בספירת היסוד היא - שתהיה לאדם הרגשה עמוקה של קשר ודביקות עם השי"ת. עד שיהיה חש 'כריתת ברית' עם השי"ת - מתוך הרגשה תייה של עונג עצום בעבודת ה'. ומחמת גודל העונג והחשק שיש לאדם בהרגשה הפנימית הזאת, יחפש הוא ללא הרף - דרך שבה תתגבר 'הרגשת הקשר' שיש בינו לבין בוראו. וכן, מחמת תשוקתו העזה לבוראו - יזהר וימנע

פרק ב

בביאור מדת הזהירות

הנה ענין הזהירות הוא שיהיה האדם נזהר במעשיו ובענייניו^א, כלומר, מתבונן ומפקח על מעשיו ודרכיו, הטובים הם אם לא, בלתי עוזב נפשו לסכנת האבדון חס וחלילה, ולא ילך במהלך הרגלו כעור באפלה.

א נזהר במעשיו ובענייניו. רבינו מנה כאן ב' נקודות בעבודת השי"ת, שבהם צריך האדם לנהוג במידת הזהירות. וכמו שכתב כאן שיהיה נזהר במעשיו ובענייניו, 'מתבונן ומפקח על מעשיו ודרכיו. הרי, שישנם ב' עניינים גדולים שטעונים בדיקה, הן המעשים והן 'הדרכים'. וכך שב ושנה רבינו בדבריו להלן (פרק ג), 'כלל הדבר - יהיה האדם מעיין על מעשיו כולם, ומפקח על כל דרכיו שלא להניח לעצמו הרגל רע ומדה רעה, כל שכן עבירה ופשע'. וכבר העירו בזה רבים טובים, מהי כונת רבינו ב' העניינים הללו.

האמנם, הנה בדבריו אלו בא רבינו ללמדנו בינה יתירה מהי ההבנה העמוקה והפנימית של 'מידת הזהירות', שמנה רבי פנחס בן יאיר בדבריו.

ותחילה יש להקדים, כי ישנה דיעה קדומה הרווחת בין הלומדים, שכל הענין של מידת הזהירות הנדרשת מן האדם היא - שצריך האדם להיות במצב ובהרגשה תמידית - של מתח נפשי בלתי פוסק - לבחון את עצמו בדריכות ללא הרף, האם הוא אכן מקיים את אותם 'קבלות טובות' שהוא קיבל על עצמו, או שהוא ח"ו נכשל ונופל בהם. וזוהי הדרך הנכונה שבה יהיה האדם הולך בדרכו בטח, וכך הוא שישגי את 'מידת הזהירות' כקנין נצח בנפשו. ודומה זה למי שנמצא בשדה המלחמה, ומסובב הוא מכל צד באויבים אכזרים החפצים ללכותו, שצריך הוא לפקוח עיניו וליבו לכל תנועה ורחש שסובבים אותו, כדי שלא יבא לידי סכנה. וכך הוא האדם, צריך הוא להיות ער בכל רגע, לכל הנסיגות הקמים עליו ללכותו, לבדוק ולבקור את עצמו בתמידות - האם מעשה זה שאני עושה כעת עולה בקנה אחד עם קבלתי הטובה, או שמעשה זה איננו כפי הכללים שקבלתי על עצמי. וכך היא אופיה של 'מידת הזהירות'.

אמנם יש צורך גדול לומר - כי ודאי הוא שצדקו דבריהם כי 'מידת הזהירות' מחייבת שמירה ובדיקה ללא הרף. אולם האמת יורה דרכו, כי 'דרך הזהירות' היא איננה כלל באופן הזה, ואינה בנויה כלל בנוסח מטבע זה. ואדרבה, כל מי שמנסה לילך בדרך הזאת, יראה מיד מפח נפש בעמלו. ולא יעלה בידו אלא רגונות ותרוצות, מחמת המתח והחרדה שהוא מקיף בה את עצמו, וסופו של דבר הוא - שלגודל החששות שלו מפני החטא, יגביר הוא על עצמו את הנסיגות, ויפול במכשול זה שהוא כרה לעצמו, וכמו שנאמר (משלי, כט כה) 'חרדת אדם יתן מוקש'.

אולם האמת היא, ש'מידת הזהירות' שרבינו בא להציע וליתן לפנינו, זוהי דרך שיש בה גילוי של 'אור' ונתינת 'חיות' לנשמת האדם, ולא דרך של 'מתח וחרדה'.

וביאור תמצית הענין הוא - שהרי, כל עיקרה של העבודה בדרך 'מידת הזהירות', תמוכה ומיוסדת היא על הכח של ספירת היסוד שיש בנפש האדם. והרי, כל הכח של היסוד הוא 'נקודת ההתקשרות' שיש באדם, שמקושר הוא בכל מהותו לדבר מסוים. ואם כן נמצא, כי העבודה בדרך 'ספירת היסוד' היא, שישו וירגיש האדם תענוג דקדושה - בעומק נפשו, בעת הלימוד והתפילה וקיום המצוות או בשבירת המידות, ויהיה דבוק עם הרגשת התענוג הזה בכל עת. ומחמת כן יהיה מקושר ודבוק במחשבותיו עם הבורא ית'. עד שתהיה חקוקה בכל הרגשותיו ההבנה הזאת כי הבורא ית' והתורה והמצוות הם חיינו ואורך ימינו. ואכן, זו היא מהותה האמיתית של 'מידת הזהירות' - שיהיה האדם משמר את נקודת ההתקשרות הזאת בקרבו, ויהיה חרד לבל תיאבד ממנו. ולגודל המעלה הנשגבה הזאת, אזי בכל דבר שיהיה חושש מפניו כי הוא פוגם ומקלקל לו את האתגדרותו התמידית עם הבורא, יהיה מיד מרחיקו מעליו, ונשמר ונזהר מפניו. וכאשר יתבונן האדם. מה הם הדברים המפריעים אותו מלהתקשר בתמידות לבוראו, יהיה נלחם כארי לגרשם ולהרחיקם מעליו.

ונמצא, שעיקר 'מידת הזהירות' - אין זה הנהגה של דריכות תמידית מפני הנסיגות המשחרים לנסותו. ואין זה דרך עבודה של מניעה ושמירה, לדחות כל מפריע ונסיון מעליו - בבחינת 'שב ואל תעשה'. אלא אדרבה, זוהי הנהגה של 'קיום ועשה' - שיהיה האדם מקושר ומאחד את עצמו בתמידות עם הבורא, ומתוך כך הוא ידחה כל דבר המונעו ומפריעו מן ההתקשרות הנשגבה הזאת.

וזה הביאור בדברי רבינו שכתב על ענין הזהירות שיהיה נזהר במעשיו ובענייניו - מתבונן ומפקח על מעשיו ודרכיו. והיינו, שרבינו מונה כאן ב' עניינים של חיזוק הן ב'מעשים' והן ב'דרכים'. מכיון, שאכן עיקר עניינה ומהותה של 'מידת הזהירות', אין זה על חלקי המעשה של המצוות והעונות. אלא, זהו בעיקר על מחשבתו הכללית של האדם - שתהיה היא תנונה תמיד על השי"ת ותורתו ומצוותיו. וכמו שידועה אמרתו המפורסמת של רבינו הבעש"ט 'במקום שמחשבתו של אדם נמצאת שם הוא כולו' (ס' תולדות יעקב יוסף פרשת חיי שרה). וכך כתב רבי צדוק הכהן בס' צדקת הצדיק (אות קמד), 'במקום שהוא המחשבה של האדם שם הוא כל האדם, כי עיקר האדם אינו הגוף אלא הנפש, והנפש אינה דבר רק כח המחשב ומהרהר והרוצה שבאדם'. וזה נראה ענין ה'דרך' שמזכיר רבינו בדבריו, היינו שהאדם צריך לידבק ולהתאחד בכל המהות שלו - באופן שיחיה עם השי"ת ללא הרף, וימנע מכל דבר שאינו מחובר להשי"ת.

והאמת היא, שכל יהודי קשור להשי"ת מחמת עצם היותו בקשר בל ינתק. ולא רק בשעה שהוא עוסק בתורה או מקיים מצוות, ולכן עיקר 'נקודת ההתקשרות' של האדם עם הקב"ה קיימת היא בכל מקום ובכל זמן. ואמנם - זה ודאי שצריך שיבדוק האדם את עצמו, האם מעשיו מתוקנים הם אם לאו, וכמו שכתב רבינו שיהיה האדם נזהר גם ב'מעשיו' - אולם עיקר השלימות של 'מידת הזהירות' הוא ההתקשרות העזה שקובע האדם את עצמו, שתהיה דרכו תמיד בקשר תמידי בלתי פוסק עם השי"ת. ועל זה הוא שכתב רבינו שיהיה נזהר בענייניו ודרכיו.

והוא עצמו הענין בגאולת מצרים, שבכל חג המצות נעשה איש ישראל כבריה חדשה כמו שהיה ביציאת מצרים כקטן שנולד, ומתחדש בו אותו הנקודה שנטע הקב"ה בנפשות בני ישראל, ונקודה זו נקראת 'לחם עני' שהוא בלי התרחבות, כי מצה היא עצם העיסה ואח"כ נשתנית ומתחמצת.

וכמו כן כל איש ישראל יש בו נקודה מתנה מאת אלקים, ובאמת צריך האדם להרחיב זאת הנקודה ולהמשיך כל המעשים אחריה, וזה התיקון כל ימי השנה לפי מה שזוכה האדם לטוב ולמוטב, אבל כשבא חג המצות מתחדש הנקודה ונטהרת מכל הלכלוכים, ולכן צריכין לשמרה מחימוץ ומכל השתנות בזה החג, ושמרתם את המצות כי בעצם היום הזה הוצאתי כו', פי' פנימיות הנקודה כמו שהיא בעצם ואינה מקבלת שינוי לכן צריכה שמירה.

(שפת אמת, פסח תרנ"ז)

פסח גם כן הוא ראש השנה ודנין אז את העולם, רק שהוא מצד אהבה, והוא מהיכל זכות שמחפשין ומהפכין בזכות של כל אדם, ובראש השנה הוא מצד יראה וכו'.

(אמרי פנחס, שער ד אות רנט)

דבגלות מצרים היו ישראל מקושרים מאוד למטה והיה שכלם ומדותם בבחינת המיצרים וגבולים גשמיות העולם הגורמים להיות יש נפרד כו', ועיקר יציאת מצרים הוא ע"י שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים שהוא בחינת אור א"ס ב"ה שלמעלה מסדר ההשתלשלות שע"י נמשך בהם בחינת הביטול, וכמאמר 'ובמורא גדול זה גילוי שכינה' וע"י ביטוח ויראה עילאה זו יצאו מכל המיצרים וגבולים.

(ליקוטי תורה, צו)

את חג המצות תשמור שבעת ימים תאכל מצות וגו', להבין למה לא נכתב לשון שמירה אצל כל המועדים רק בחג הפסח.

והנראה, דהנה בפסח נתן השי"ת לישראל כח שמירה על כל השנה, שבכל עניני אכילה ושתייה וכל דברים הגשמיים משתמש בהם יהיה בהם כח השמירה שלא יפנה אליהם ח"ו לצרכו ולהנאתו, כי אם שישתמש רק בשביל לקיים רצונו ית', כי כל מה שהזהיר השי"ת שלא לאכול חמץ בפסח, אין הטעם מפני שחמץ הוא דבר המזיק לאדם, שאם כן היה אסור לאכול חמץ בכל ימות השנה.

אך הענין הוא, שבענין האכילה יש שתי בחינות, כי יש אכילה כזו שאוכל אדם בקדושה יתירה, וכל כוונתו הוא שע"י יהיה ביכלתו לעבוד את השי"ת, וע"י נתעלה המאכל ג"כ לשורש הקדושה, ויש מי שאוכל ח"ו בשביל הנאתו ולמלאות כריסו ותאות נפשו, זה האכילה באמת מזיק לאדם ויכול ליפול ע"י האכילה לכמה דברים רעים ח"ו.

ולזאת צוה השי"ת לאכול מצה שבעת ימים, בכדי שע"י האכילה יהיה לו שמירה לכל השנה שלא ליפול לעומק הרע ע"י אכילתו, כי ע"י השמירה שנשמר בפסח מאכילת חמץ, על זה זוכה להתקדש באכילתו כל ימות השנה.

(דברי בינה, פסח)

בפסח דשנת תר"ד בשעת הסדר אמר. אבי צוק"ל אמר כאן הבן שואל. פי' שואל הוא לשון שאלה ובקשה.

ר"ל כאן יכול הבר ישראל לשאול ולבקש מאביו שבשמים כל מה שצריך ולקבל חיות על כל הדברים בלילה הזה. ולהשיג מה שלא עמל ויגע על זאת.

(בית אהרן, הגדה של פסח)

כי פסח הוא זמן הגאולה השלימה לבני ישראל ואז מתנוצץ אמונת ישראל עד שיכולים לבא אל תכלית הידיעה השלימה באמיתת מציאותו ית"ש איך הוא טוב כל עלמין וממלא כל עלמין ולית אתר פנוי מניה, ואז יתבייש לחשוב מחשבות זרות מחמת שיאמין באמונה שלימה שהקב"ה יודע כל מחשבותיו.

ויש רגע אחד באותו הלילה שבו נכנסו ישראל במצרים אל האמונה השלימה כמ"ש 'ויהי בחצי הלילה' כו' וזה הדבר הוא נצחי גם לדורות, ואף עתה אם ישמור האדם את עצמו מתחילת הלילה משום פניה ומחשבה זרה רק יעמיק את שכלו במחשבות קדושות וטהורות עד שיעבור עליו אותו הרגע אז יוכל לבא אל האמונה השלימה שבאו אז בצאת ישראל מצרים. והדבר הזה הוא נצחי בכל שנה ושנה.

(דברי מנחם, פסחים)

וגם בדורותינו אלה שאין לנו מקדש להקריב הפסח, הקיווי של כל נפש ישראל אשר מצפה לזה שאם היה ביכולת בכל לבו ונפשו היה מוכן להקריב הפסח, הרי זה חשוב לפני ה' יתברך כאילו הקרבנו הפסח להיות נשפע קדושותו זאת עלינו כמאז, ורחמנא ליבא בעי.

(פרי צדיק, פסח אות ד)

כתר יתנו לך ה' ישיבת כתר שם טוב

רשת ארצית ללימוד פנימיות התורה בדרבי העבודה
בית שמש • ירושלים • קרית ספר • ביתר עילית
בהובלת מו"ר שליט"א

ומלאה הארץ דעה את ה'

הננו להודיע לקהל הקדוש החפצים להכנס לפרד"ס התורה
בי בעזה"י עלה בידוינו לייסד

רשת כוללי ערב

ללימוד פנימיות התורה ע"פ דרבי העבודה
בהובלת מו"ר הגה"צ רבי יהואל יהושע שיינפלד שליט"א

בית שמש רח' רבי יצחק נפתא 2 רמב"ם ש"ד 4	מודיעין עילית רח' מהר"ל 14
ירושלים רח' הרב גן 4	ביתר עילית רח' המגיד ממעורעש 47

התאילה תורה על ידי תורת השר, ואם ילמדו את חוזה - היא פתוחה ברוחב יולא ברוך" ונח"ק נבא קבר. (ב)
ישראלית את מי משיח אמת אתו מר, והשיב לו, בואת התיק, כעת שיפירם לישורן ותעלה בעולם וישוע משיחיהן ויהיה מה
שילמדו אותן ויחשבו, ויבולו גם השנה לעשות יחידים תעליה ספרך. (אגדת הבעש"ט)
הא' ולה ואת לא היה רק עני' לשיד התורה, ועיקר התאילה תהיה בלימוד הקבלה" (אגן שלמה לחי"א, פק"א אית 8

נפשי חמדה בצל ירך לדעת כל רז סודך

בפסגות החבל יגמרו שיעורים למתחילים באדיש ובלשח"ק
פרטים והרשמה: 05041-27418 קרית ספר 05271-17176 ביתר 05484-94810

רשת ישיבות "כתר שם טוב" בארצות הברית במו"ר הגה"צ רבי יהואל יהושע שיינפלד שליט"א
רח' רבי יצחק נפתא 2 רמב"ם ש"ד 4 | רח' מהר"ל 14 מודיעין עילית | רח' הרב גן 4 ירושלים | סניף ישיבת "כתר שם טוב" לתאמת פנימי קבלה בדרבי העבודה

הננו לבשר לעולם הישיבות על מיום מיוחד - "שואלין ודורשיין" - בפנימיות הפסח

בו ילמדו בחורי הישיבות הקדושות את הקמעים המובחרים של ספרי החסידות שנעתיקו בתוך "אש המועדים" לפסח, או שאר ספרי חסידות בענייני הפסח

הלומדים מדי יום בערכי פסחים ובחג הפסח יכנסו להגדלה

לשבת קבוצתית "שבת לאור הבעש"ט" בתכנית מיוחדת עם משפיעי אש החסידות

לומדים << נרשמים במערכת הטלפונית 0330-44444 << נכנסים להגדלה << בוחרים קבוצה אישית (נכנת לבחורי ישיביג בלבד) << מתעלים בשבת שכולה אור ופנימיות

יו"ל ע"י חכמי ורבני ישיבת "כתר שם טוב" בראשות מו"ר הגה"צ רבי יהואל יהושע שיינפלד שליט"א | ירושלים - קרית ספר - בית שמש - ביתר
להערות והנצחות, ולקבלת הגליון, ניתן לפנות לפל. 0504127418@gmail.com | שיעורים יומיים ושבועיים ניתן לשמוע בקו "חסידות פלאם" 0330-44444
נפתח קו חדש 0733582338 שיעורי עיון בספר אוצרות חיים. א' בלשח"ק. ב' באדיש. ג' שיעורים מכית המדרש 'כתר שם טוב' - מודיעין עילית

